

Breakfast with God - *Block Bach* la Odeon

Oana Stoica, liternet, septembrie 2007

Arhitectura, dansul, sacrul, umanul, urbanul - cinci concepte interșanjabile ale contemporaneității. Arhitectura dansului, construcțiile - fotograme ale mișcării, descoperirea sacrului într-un univers aparent laic. Omul în raport cu Dumnezeu. Regăsirea divinului în rutină, în automatism, în banal. **Block Bach** este o revelație a sacrului de lângă noi, un atestat modern al existenței lui Dumnezeu. Beton, unghi drept, cenușiu, tabieturi, necesități, redundanță - un tipar rigid al vieții omului contemporan. Scârțâie ca un disc zgâriat. Tiparul ucide emoția, anihilează voința și anulează opțiunile. *Urban life* înseamnă *life without god*. Nimic mai fals demonstrează Dabija, Mazilu și coregraful Amir Kolben la Odeon. Viața este construită astăzi din aceleași componente ca acum două mii de ani. Are același ADN: sacru, profan, dragoste și responsabilitate. Doar percepția noastră despre noi înșine s-a schimbat. Sacrul nu a dispărut, a devenit însă invizibil, nepalpabil. Oamenii nu mai vorbesc cu Dumnezeu și știm asta din *Psalmi* lui Arghezi. Am uitat să comunicăm cu El, iar Dabija redeschide la Odeon fereastra către divinul de alături, din colțul blocului care sufocă personalitatea și gândurile.

Nesfârșite blocuri interșanjabile în proiecțiile lui Gontz (Casa Gontz) în care locuiesc oameni interșanjabili. Aceleași figuri, aceleași existențe, aceleași mișcări, aceleași clădiri. O redundanță gri, imobile fără suflet, oameni inerti. Singurătatea individului în mulțime, asfixierea singularului prin comun. Și totuși, trebuie doar să ne uităm mai atent. Omul nu e singur, nu a fost niciodată singur. Dumnezeu a stat tot timpul cu el la masă. Nu e vorba despre re-sacralizarea unei lumi de-sacralizate, ci de recăpătarea aptitudinii de a vedea / simți sacrul. Și cum concluzia concluziilor este, vorba Sfântului Pavel, că "dacă dragoste nu aveți nimic nu aveți", fiecare gest de iubire îl re-vizualizează pe Dumnezeu. Sărutul lung, contorsionat dintre Răzvan Mazilu și Monica Petrică funcționează ca o rugăciune. Iubirea este sacrul zilnic. Ssst! Se cântă Bach. Dumnezeu e prin preajmă.

Look at me, God, I'm a city man

Regizorul Alexandru Dabija pare a fi preocupat în ultima perioadă de alienarea urbană. Angoase, percepții deformate, anormalitate, înstrăinare, lumea secătuită a orașului se regăsește bolnavă în spectacolele lui Dabija. Deconstrucția limbajului ca expresie a dezintegrării interioare în **Ionesco - Cinci piese scurte**, o parabolă muzicală a însingurării în sine în **Nasul**, maladivul iubirii în **Capra sau Cine e Sylvia?** conturează un interes al lui Dabija către patologia urbană. Cu **Block Bach**, Dabija aduce partea optimistă a urbanului. Regizorul mixează ritmuri, cel haotic al orașului și cel egal, așezat al eului. Dumnezeu locuiește cu noi.

Răzvan Mazilu își reîmprospătează stilul sub îndrumarea coregrafului israelian Amir Kolben. Mazilu se definește în raport cu spațiul, într-o prelungă căutare a sinelui în proximitate, în omul de lângă, în clădirea din, în muzica pe care. Umanul și sacrul construiesc axa pe care Mazilu evoluează cu grația specifică amprentată într-un stil mai robust, mai frust, mai dur. Senzualitate și bazalt, singurătate și cuplu, tăcere și muzică, static și mișcare sunt antonimii între termenii cărora Mazilu glisează cu delicatețe de obicei, cu forță câteodată, ațâțător și ironic uneori, în compania frumoasei și senzualii Monica Petrică. Coca Bloos, actriță cu un talent uimitor, inteligentă și extrem de vie în expresie și în gândire este în **Block Bach** elementul dramatic al instalației teatrale. Personajul său, esență a tuturor doamnelor cu cățel din întreaga literatură, pictură și cinematografie este cel mai aproape de Dumnezeu. Asta datorită liniștii cu care își trăiește viața, aproape de rutină, dar departe de resemnare.

Cireașa de pe tort în acest spectacol este CRBL care dansează un Bach în stil *hip-hop*, simțind perfect fiecare notă și redând-o cu maximă acuratețe în cel mai "gustat" moment al spectacolului. CRBL este clar de altfel ingredientul de bază al show-ului, el creează atitudinea. Mixajul urban / hip-hop - Bach / sacru este practic întrupat în acel moment de virtuozitate al lui CRBL.

Uneori Dumnezeu este mai aproape decât credem.